

A.V. VLIET-LIGTHART SCHENK

**Een prettige
vacantie en toen....?**

EEN PRETTIGE VACANTIE
EN TOEN....?

DOOR

A. VAN VLIET-LIGTHART SCHENK

Tekeningen van Nans van Leeuwen

G. F. CALLENBACH N.V. — UITGEVER — NIJKERK

DE SCHOOL GAAT UIT

Het is nog geen vier uur. Toch is de school al uit.
De kinderen lopen naar alle kanten heen. Ze willen vlug naar huis.
Het is nu vacantiel! Grote vacantiel! Daarom ging de school wat vroeger uit.
De boeken zijn allemaal weggelegd.
Heerlijk, vacantiel!

Al de kinderen hebben een rapport bij zich. Dat is een klein boekje. Daar staat in of de kinderen goed hun best doen op school. Er staat ook in of ze verhoogd zijn.

Daar is Hans ook. Hij loopt vlug naar huis.

Wat zal moeder wel zeggen? Hij is overgegaan naar de derde klas.

Jammer, dat Piet is blijven zitten.

Piet is zo dikwijls ziek geweest. Hij kan het niet helpen.

Kijk, daar komen moeder en Ellie aan. Ze lopen hem een eindje tegemoet. Moeder zegt: „Ik was zo nieuwsgierig, Hans. Ben je overgegaan?”

Dan laat Hans vol trots zijn rapport zien.

Wat is moeder blij.

„Fijn, hè Hans, dat je nu naar de derde gaat. Je cijfers zijn goed, alleen het schrijven moet nog wat beter.”

„Mag ik nu in de vakantie naar oma, moeder? Dat had u toch beloofd?”

„Jij mag gaan logeren bij oma en opa en je zusje Ellie mag ook mee.”

Na de vakantie moet Ellie voor het eerst naar de grote school. Oma heeft gevraagd of zij voor die tijd nog eens bij haar komt logeren. Ellie wil graag mee.

Als moeder met de kinderen thuiskomt, gaan Hans en Ellie eerst de kippen voeren. Ze hebben een poosje geleden vier kippen gekregen. Twee bruine en twee witte kippen. Vader heeft er nu ook een haan bij gekocht. Hij stapt heel eigenwijs door het hok. Soms roept hij: „Kukleku!”

DE VOLGENDE MORGEN

Hans is al vroeg wakker. Beneden slaat de klok zes uur. Alles is nog zo stil. Alleen de haan in het kippenhok roept: „Kukleku, kukleku!”

„Fijn vandaag naar oma,” denkt Hans. „Als we nu maar op tijd klaarkomen.”

Stil . . . Ellie wordt ook wakker.

Hans gaat even rechtop in zijn bed staan. Nu kan hij juist Ellie zien liggen in haar ledikantje.

„Ben je wakker, El?”

Ja, haar oogjes gaan open. Ze ziet Hans staan. Waarom doet hij dat?

Dan opeens begrijpt ze alles. Vandaag gaan ze naar opa en oma. Ellie wordt nu helemaal wakker. Ze gaat in haar bedje zitten en wrijft haar oogjes uit.

„Fijn, hè Hans? Eerst gaan we met de bus en dan met de trein. En ik mag lekker mijn nieuwe lakschoenen aan.”

„En ik mijn nieuwe broek,” zegt Hans.

OP REIS

Daar gaan ze. Moeder, Hans en Ellie.

Moeder draagt de koffer. Daar zitten de kleren in en ook een verrassing voor opa en oma. Moeder gaat de kinderen wegbrengen.

Eerst gaan ze met de bus en dan nog met de trein.

Vader kan niet mee. Hij moest naar de fabriek. Maar volgende week heeft hij vakantie. Hij gaat dan met moeder samen ook een week naar opa en oma.

Hans kijkt vol trots naar zijn nieuwe broek. Moeder heeft hem zelf gemaakt.

Hoe zal opa hem vinden?

En kijk die Ellie eens stappen. Moeder moet telkens zeggen:

„Ellie, goed opletten, hoor! Denk om de auto's!”

Maar Ellie kijkt steeds naar de mooie, glimmende neusjes van haar nieuwe schoenen.

Wat zal oma er van zeggen? Zij vindt de schoenen vast ook wel erg mooi.

„Toet-toet! Toet-toet!”

Daar komt de bus. Gelukkig. Moeder is ook blij. De koffer is zo zwaar.

Hans en Ellie gaan ieder bij een raam zitten, Dan kunnen ze alles goed zien. De bus rijdt ook langs de fabriek waar vader werkt.

O, kijk eens! Vader is even naar buiten gekomen om naar de bus te kijken. Hij zwaait als hij moeder, Hans en Ellie ziet. De kinderen vinden het erg leuk, dat ze vader nog even gezien hebben. Maar de bus rijdt door. Ze gaan de hoek om. Weg is vader.

BIJ OPA EN OMA

In het bos staat het huisje van opa en oma. Zij waren ook al vroeg wakker vanmorgen. Alles moet toch netjes zijn, als er logé's komen.

Oma dribbelt heen en weer. Opa schilt alvast de aardappelen. Als het werk klaar is, gaan ze samen naar het station. De trein zal nu wel gauw komen. Kijk, er komt er juist een het station binnenrijden. Opa en oma letten goed op.

Als de trein stilstaat, komen er heel veel mensen uit. Ze lopen allemaal langs opa en oma heen.

En dan . . . ja, hoor, ze zijn het. Daar komen moeder, Hans en Ellie. Wat een blijdschap als ze elkaar zien.

Opa helpt moeder met het dragen van de koffer. Hans en Ellie geven oma een hand.

Zo lopen ze samen naar het huisje in het bos.

Wat ruikt het hier heerlijk. Hans en Ellie hebben echt zin om dikwijls in het bos te spelen. Fijn is het hier.

Als ze in oma's huisje komen, maakt moeder vlug de koffer open. Ze is nieuwsgierig of alles nog heel is. Ze haalt een kartonnen doos te voorschijn.

„Kijk eens, oma, kijk eens opa, dit is voor u. Maar u moet de doos voorzichtig openmaken.”

Samen maken opa en oma de doos open.

Wat zien ze? Allemaal papier en watten.

Oma zegt: „Jullie foppen ons toch niet?”

Maar als opa voorzichtig het papier weghaalt, wat zien ze dan?
Eieren, allemaal eieren.

„Die zijn van onze eigen kippen,” zegt Hans.

Dat vinden opa en oma leuk.

„Wat zullen we smullen,” zeggen ze.

MOEDER WEER WEG

Als de dag voorbij is, gaat moeder terug naar huis. Ze kan vader toch niet alleen laten, als hij uit de fabriek komt?

Moeder belooft, dat ze na een week terugkomt met vader.

Hij heeft dan ook vakantie.

Gelukkig heeft moeder de koffer nu niet te dragen.

Eerst gaat ze met de trein en dan met de bus.

Als ze thuiskomt, vindt ze het wel erg stil in huis. Hans en Ellie zijn er niet. Gelukkig komt vader gauw thuis. Hij vindt het ook al zo stil.

„Ik zal de kippen maar gauw wat eten geven,” zegt hij. „Hans kan het nu niet doen.”

„Tok-tok-tok,” zeggen de kippen. „Waar zijn de kinderen toch? Tok-tok-tok.”

Maar als ze van vader handen vol van dat heerlijke voer krijgen, dan vinden ze het niet erg meer. Hè, wat smaakt dat lekker.

Dan gaat vader weer naar binnen. Hij heeft zelf ook honger gekregen. Het eten zal hem best smaken.

HANS DROOMT

Hans en Ellie hebben het fijn naar hun zin bij opa en oma. Iedere dag spelen ze in het bos of wandelen door de hei.

Alleen als de kinderen naar bed moeten, denken ze aan vader en moeder. En als ze hun avondgebedje bidden, vergeten ze vader en moeder niet. Ze zijn zo ver bij hen vandaan. Ze zou-

den wel erg graag even om het hoekje van de kamerdeur welterusten willen zeggen.

Soms vertelt oma nog een verhaaltje. Maar als de kinderen in bed liggen, slapen ze al heel gauw. Dat komt van de heerlijke boslucht.

's Avonds gaat oma breien aan een mooie, wollen sjaal voor de winter. Opa leest telkens een stukje voor uit de krant. Verder is het heel rustig in huis.

Op een keer, als de kinderen weer slapen, gaat Hans dromen.

Hij droomt, dat hij met Ellie in het bos wandelt. Ze zijn al een heel eind weg. Maar als ze terug willen gaan, weten ze de weg niet meer.

Ellie huilt om oma en Hans krijgt ook al tranen in zijn ogen.

En dan wordt alles nog veel erger.

O, kijk dáár eens!

Wat komt daar aan?

Het is een beer.

Een grote, bruine beer.

Hij loopt op Hans en Ellie toe.

O, wat schrikken die kinderen.

Ze lopen hard weg. Ze lopen helemaal verkeerd.

En dan . . . o, er komen opeens nog veel meer beren.

De kinderen weten geen raad. Bijna heeft zo'n grote beer Ellie te pakken.

„Ellie, Ellie, kom gauw!” schreeuwt Hans.

Dan wordt Hans wakker. En wie komen er naar boven stommelen? 't Zijn opa en oma.

Wat waren ze geschrokken. Ellie zit rechtop in haar bed.

„Wat is er gebeurd, Hans?”

Hans kijkt met grote, angstige ogen.

Opa, oma, Ellie . . .

O, gelukkig, 't was maar een droom.

Brr, wat een griezelige, grote beren waren het. Hans vertelt zijn droom aan opa en oma. Ze schudden allebei hun hoofd.

„Wel, wel, hoe kom je daar nu toch bij? Jullie zijn heerlijk bij opa en oma in huis. Ga nu maar rustig slapen.”

En na een poosje kijkt de maan door het raam in de slaapkamer.
Het maantje licht.
Hans en Ellie liggen weer heerlijk te slapen.
Slapen jullie maar lekker, hoor!
Welterusten.

WAT EEN BLIJDSCHAP

Vandaag is het feest. Vader en moeder zullen komen. Vader heeft een week vakantie.

Hans en Ellie vinden het heerlijk bij opa en oma. Toch verlangen ze er naar, om vader en moeder weer te zien.

Ellie helpt oma met kopjes afdrogen. Hans mag voor opa de tuin aanharken en de bloemen gieten. Wat ziet de tuin er nu weer fris uit.

Dan gaan ze met elkaar naar het station. Vader en moeder zullen nu wel gauw komen.

Hans heeft zijn mooie broek aan en Ellie haar nieuwe schoenen. Daar gaan ze.

Wat lopen de kinderen hard. Opa en oma kunnen hen bijna niet bijhouden.

Nu nog een hoek om, dan zijn ze er.

Maar dan ineens lopen de kinderen met een vaart vooruit.

Opa en oma roepen allebei: „Kinderen, blijf toch hier! Pas toch op!”

Maar Hans en Ellie lopen door. Ze hebben vader en moeder al gezien. Ze hollen naar hen toe.

Wat een blijdschap!

Met elkaar lopen ze de weg terug naar het bos.

Vader en moeder vinden, dat de kinderen dikker en bruiner zijn geworden.

Ellie vertelt, dat ze heel veel gegeten hebben.

„Ja,” zegt vader, „dat komt omdat jullie de hele dag in het bos spelen.”

's Avonds, als de kinderen naar bed gaan, danken ze de Here in de hemel, dat ze weer allemaal bij elkaar zijn. Vader en moeder blijven nu ook hier. Wat heerlijk!

En toch kan Hans niet vlug in slaap komen. Als Ellie al slaapt, ligt Hans nog wakker. Hij denkt opeens aan zijn kippen. Zij moeten toch elke dag eten hebben. Vader kan het nu ook niet doen. Heel voorzichtig stapt Hans uit bed. Hij wil het even aan vader vragen.

Opa en oma, vader en moeder, zij schrikken, als Hans ineens

de kamer binnenkomt. Wat betekent dat?
Oma denkt, dat Hans weer gedroomd heeft.
„Vader. . . . wie moet nu voor de kippen zorgen?” vraagt Hans.
„Ze moeten toch eten hebben?”
Dan vertelt vader, dat de buurman de kippen zal voeren.
Nu is Hans gerust. Hij zegt weer gauw welterusten en gaat naar bed.
Dan duurt het niet lang meer of Hans slaapt als een roos. ‘

OPA'S VERJAARDAG

Vandaag is opa jarig. Het is feest.
Moeder is vroeg opgestaan.
Ze zal vlug theezetten. En dan de kamer netjes maken.
De anderen slapen allemaal nog.
Eerst even wat groen en bloemen uit de tuin halen.
Opa's stoel wordt heel mooi versierd.
Maar als moeder daar mee bezig is, komen heel zachtjes vader,
Hans en Ellie naar beneden.
„Hè, moes, mogen wij ook meehelpen?”
Moeder schrikt er van.
„Zijn jullie daar al? Komen jullie helpen? Dat is goed, hoor!”
Even later gaan ze allemaal naar de slaapkamer van opa en oma.
Moeder loopt voorop. Zij draagt een theeblaadje, waarop twee kopjes met thee staan.
Daarachter komt Ellie. Zij draagt een pakje onder haar arm.
Dan volgt Hans. Hij trekt een heel ondeugend gezicht. Hij heeft ook iets voor opa.
Vader is de laatste van de rij. Hij houdt zijn handen op zijn rug.
Vader heeft ook een pakje.
Voor de deur van de slaapkamer blijven ze staan. Moeder doet de deur een klein eindje open.
Dan beginnen ze te zingen.
Allemaal zingen ze. Zacht en toch blij.

„O, wat zijn we heden blij.
Opa is jarig, opa is jarig.
O, wat zijn we heden blij.
Opa is jarig, dat viere wij.

Vragen wij de lieve Heer
Opa te sparen, opa te sparen.
Vragen wij de lieve Heer
Opa te sparen, tot volgend jaar weer.”

Dan gaan ze achter elkaar de kamer binnen.
Opa en oma zitten al rechtop in hun bed.
Wat was dat mooi!
Opa pinkt een traan weg. En bij oma rolt een dikke traan over haar wangen. Dat komt, omdat ze zo blij en zo dankbaar zijn. De hemelse Vader heeft hen weer een jaar gespaard. En nu gaan ze met elkaar die verjaardag viere.

DE VERRASSINGEN

Als opa en oma hun thee opgedronken hebben, komen de verrassingen te voorschijn.

Eerst gaat Ellie naar opa toe.

„Welgefeliciteerd, opa, met uw verjaardag. En dit is voor u.”

Wat zou er in dat pakje zitten?

De bril van opa is beneden. Toch kan hij het wel zien. Het is een mooie pijp. Daar is opa heel blij mee. Een pijpje roken doet hij zo graag.

„Dank je wel, hoor Ellie.”

Dan is Hans aan de beurt. Met een lachend gezicht geeft hij zijn pakje aan opa.

Wat is dat nu?

Een doosje met sigaren. Die rookt hij ook graag.

Maar als opa een sigaartje uit het doosje wil halen, kruipt Hans

achter vader. Hij kan zijn lachen bijna niet inhouden. Zou opa het zien?

Dan kijkt opa naar oma en laat het sigaartje aan oma zien.

Hans heeft opa gefopt. De sigaren zijn van chocola.

„Wacht maar, jongen,” zegt opa lachend. „Jou krijg ik nog wel.”

Dan is vader aan de beurt. Hij geeft opa een mooi boek. Daar is opa ook heel blij mee.

„En mijn verrassing komt nog,” zegt moeder. „Die brengt de bakker.”

Hans en Ellie kijken elkaar aan. Wat kan dat wel zijn?

HET FEEST

Het duurt niet lang meer of opa zit in zijn prachtig versierde stoel.

Er is nu nog veel meer visite gekomen. Oom Jan en tante Gré en tante Loes met kleine Karelkje. Kijk, daar komt oom Wim ook nog.

Opa krijgt steeds meer verrassingen.

Er staat een doos met tabak op tafel.

„Nu zal ik toch eerst eens een pijpje roken,” zegt opa. „Ik heb bijna geen tijd om mijn nieuwe pijp te proberen.”

Daar gaan de rookwolkjes al omhoog.

Hans zit op opa's knie. Ellie mag moeder helpen met koekjes delen.

„Ring-ring.” Daar wordt gebeld.

„Gelukkig, daar is de bakker,” zegt moeder.

Hij heeft een grote doos bij zich. Moeder brengt de doos bij opa.

„Dat is mijn verrassing,” zegt ze.

Opa legt even zijn pijpje neer. Voorzichtig maakt hij de doos open.

Wat ziet dat er heerlijk uit. Het is een grote taart met room.

„Hartelijk gefeliciteerd met Uw verjaardag” staat er op. Hans kan het goed lezen.

Opa zegt, dat ze allemaal een stukje van de taart mogen hebben.

Nu is het pas echt feest, vinden de kinderen. Een stuk taart met room er op.

Maar opa krijgt het grootste stuk, omdat hij jarig is.

Het is een prettige dag, de verjaardag van opa.

Maar 's avonds zijn opa en oma toch wel erg moe. Als de visite weg is, gaan ze heerlijk naar bed. En met elkaar danken ze de Here in de hemel voor deze mooie dag. En ze vragen of de Here hen ook het komende jaar weer wil bewaren.

AL MAAR REGEN

De volgende dag is het geen vacantiweer. De regen klettert tegen de ramen.

Vader zegt: „We kunnen vandaag niet het bos in.”

De kinderen vinden het wel jammer, maar het is geen weer.

Moeder komt al met een paar spelletjes aanlopen. Die stonden bij oma in de kast. Hans en Ellie zijn nieuwsgierig.

O, kijk eens wat leuk! Een visspel met een hengel. De visjes zijn van karton, met een ringetje er aan. Ze moeten met de hengel de visjes vangen.

Hans en Ellie vinden dat spel wel leuk.

Soms horen ze de wind waaien tegen het huis en de regen kletteren tegen de ramen. Maar zij zitten heerlijk droog.

Stil. . . . wat is dat? Het lijkt wel of er een kind huilt.

Oma loopt naar het raam. Het geluid komt steeds dichterbij.

Opa is ook al van zijn stoel opgestaan.

Wat kan dat nu zijn?

Dan zien ze een klein jongetje lopen. Hij is kletsnat van de regen.

Wat moet dat jongetje nu hier doen? Het is hier zo stil in het bos en zo eenzaam. En het regent, dat het giet.

Moeder gaat al naar de deur. Ze loopt naar het jongetje toe.

„Waar kom jij vandaan, jongetje? En wat ga je doen?”

Het jongetje snikt van verdriet.

„Ik . . . weet niet . . . waar . . . mijn mammië . . . is.”
Moeder neemt het ventje mee naar binnen. Hij heeft eerst niet veel zin. Maar het jongetje kan toch ook niet in de regen blijven lopen. Zijn kleren zijn zo nat.

IN HUIS

Opa, oma, vader, Hans en Ellie kijken allemaal naar het natte jongetje, dat binnenkomt.

Het jongetje gaat nog harder huilen. Hij wil niet bij al die vreemde mensen zijn. Hij wil naar zijn eigen huis.

Oma zegt: „Ik ken het jongetje niet. Ik heb hem nog nooit gezien. Hij woont vast niet in het bos.”

Vader zegt: „Misschien weet de boswachter wel waar het jongetje vandaan komt. Als we zijn naam maar wisten.”

„Ik . . . heet . . . Leo,” zegt het ventje al snikkende.

„En hoe nog meer?” vraagt moeder.

„Leo,” snikt het jongetje weer. „En ik ben van pappa en mamma.”

„Weet je dan niet, waar pappa en mamma zijn?”

„Ja . . . die zijn . . . in de wagen, maar ik weet niet waar de wagen is.”

In de wagen? Waar heeft dat jongetje het over?

Opa houdt zijn wijsvinger langs zijn neus. Hij denkt eens goed na. Dan staat hij ineens op van zijn stoel.

„Ik geloof, dat ik het weet,” zegt hij.

Allemaal kijken ze naar opa. Vertel het dan maar vlug, opa. We kunnen dan misschien het jongetje helpen.

OPA VERTELT

Opa vertelt, dat er een paar dagen geleden een woonwagen voorbijkwam. Het was een mooi huisje op wielen.

Een grote auto trok de wagen door het bos. Die auto heeft vast de wagen ergens in het bos neergezet. En daarin wonen misschien de vader en moeder van dit jongetje.”

„Ik zal maar eens naar de boswachter gaan,” zegt vader. „Die zal er wel meer van weten. Ik kom gauw weer terug.”

Het jongetje huilt nu niet zo vreselijk meer. Hij begint wat te wennen aan die vreemde mensen.

Moeder zoekt wat droge kleren voor hem op. Maar dat valt niet mee. De kleren van Hans zijn veel te groot. En Ellie is een meisje.

Eindelijk heeft ze wat gevonden. Het is een truitje van Ellie en een broek van Hans. Ja, die broek is wel erg groot, maar dat is niet zo erg.

De natte kleren pakt moeder zolang in. Leo moet ze toch mee naar huis nemen.

Hans en Ellie kijken nog steeds verwonderd naar het vreemde kind. Zij zijn ook eens heel ver bij vader en moeder vandaan geweest. Zij gingen de witte kip zoeken, die weg was.

Brr, wat was dat angstig. Zo ver bij vader en moeder vandaan. Ze hebben medelijden met dit kleine, verdrietige jongetje.

VADER TERUG

Het duurt niet lang meer, dan is vader terug.

Hij kijkt erg somber. De boswachter was niet thuis. Zijn vrouw wist niets van een woonwagen af.

Oma vindt alles toch wel erg naar. Ze bidt zachtjes: „Here, wilt Gij ons helpen om het kind weer thuis te brengen?”

Vader heeft zijn jas uitgedaan. Die is ook al nat geworden. Het regent nog maar steeds door.

Kijk, daar komt een agent voorbij op de fiets.

Moeder tikt vlug tegen het raam. Ze wenkt of de agent even wil wachten. Dan loopt ze naar de deur.

De agent is al van de fiets gestapt. Hij komt naar moeder toe. Moeder vertelt alles van het jongetje. Dan kijkt de agent opeens heel blij.

„Is hier een klein jongetje?” vraagt hij. „En ik moet juist een jongetje zoeken, dat weggelopen is.”

De agent haalt een foto uit zijn zak. „Kijk, dat jongetje is het.” Moeder pakt de agent bij zijn arm. „Ja, hoor, dat is het jongetje, dat bij ons in de kamer is.”

Ze trekt de agent zo maar mee naar binnen. „Kijkt u maar.”
Als de agent in de kamer is, vertelt hij waar de woonwagen staat.
Dan neemt hij Leo mee en zal hem gauw naar huis brengen.
Leo is eerst een beetje bang voor de agent. Maar als hij hoort,
dat hij nu naar huis gaat, is hij blij.
Opa, oma, vader, moeder en de kinderen staan allemaal voor het
raam. Ze kijken net zo lang totdat de agent de hoek om is.
Moeder zegt: „Wat zullen die vader en moeder blij zijn, als ze
hun kindje terugzien.”

LEO THUIS

M idden in het bos, tussen de bomen, staat de woonwagen.
Van die wagen is een leuk huisje gemaakt. Er zijn mooie,
kleine raampjes in met snoezige gordijntjes er voor.
Telkens worden die gordijntjes opzij geschoven. De moeder van
Leo is heel erg ongerust. Ze kijkt steeds of haar kindje er nog
niet aankomt. Vader is ook aan het zoeken. Zij zou het ook wel
willen, maar dat kan niet. Ze heeft nog een kindje thuis. Dat kan
ze zo maar niet alleen laten.
Moeder loopt angstig heen en weer.
„Vader in de hemel, wilt Gij ons kind bewaren?” bidt zij.
Weer kijkt ze door het raampje.
Nee, nog niets.
Ja toch, het is vader. Maar hij is zonder Leo.
Moeder valt neer op een stoel. Ze huilt van verdriet.
Vader komt binnen. Hij denkt: „Misschien is Leo intussen wel
thuisgekomen.” Maar dan ziet hij moeder, die zo bedroefd is.
Dus Leo is er nog niet.
Moeder staat op. Weer haalt ze het gordijntje opzij.
Wat is dat?
„O, vader, de agent! Zou hij. . . .?”
Moeder veegt haar tranen weg. Zo, nu kan ze beter zien.
„Vader. . . . Leo! Ik zie Leo!”

Vader kijkt ook.

Ja, hoor, Leo ziet er vreemd uit, maar toch is hij het. Daar komt de agent al naar binnen.

„Hier is uw kind weer,” zegt hij blij.

Moeder neemt Leo op haar arm. Tranen van blijdschap rollen over haar wangen.

De agent moet alles vertellen. Ook van de grote broek, die Leo aanheeft.

Moeder zegt: „Ik zal die mensen eens gauw gaan bedanken. Ze zijn zo goed voor Leo geweest.”

De agent wil weer weggaan. Dan zoekt vader een dikke sigaar op.

„Die is voor u,” zegt hij. „Die hebt u heus wel verdiend.”

Dan gaat de agent weg. Het pakje met de natte kleren ligt op de tafel.

Vader en moeder zijn heel dankbaar. De Here God heeft hun gebed verhoord. Hij heeft Leo weer thuisgebracht.

EEN VERRASSING

Nog dezelfde avond gaat de moeder van Leo naar het huisje van opa en oma. De kleren van Hans en Ellie heeft ze nog niet bij zich. Die wil ze eerst schoonmaken. Ze waren een beetje nat en vuil geworden. Het regende ook zo hard. Ze wil al de vriendelijke mensen in dat huisje heel hartelijk bedanken. Ze zijn zo goed voor haar kind geweest.

Leo ligt nu heerlijk in zijn bedje. Hans en Ellie slapen ook al.

Oma vertelt hoe alles gegaan is.

Voordat de moeder van Leo weggaat, haalt ze een pakje uit haar tas. Uit dat pakje komen schilderijtjes. Die heeft de vader van Leo zelf gemaakt. Opa en oma mogen er eerst een uitzoeken. Dat is moeilijk, vinden ze. De schilderijtjes zijn allemaal zo mooi. Opa en oma kiezen er een met bloemen. Daar houden ze zo van.

Vader en moeder kiezen een man, die aan het vissen is. Ze zijn er allemaal heel blij mee.

Dan gaat de moeder van Leo weer naar huis.

„Ik breng morgen nog even de kleren bij u terug,” zegt ze.

DE VACANTIE IS WEER VOORBIJ

Hans en Ellie hebben met vader en moeder nog een paar prettige dagen gehad. Het is nu Zaterdag en tijd om naar huis te gaan. De vakantie van vader is voorbij. Hij moet Maandag weer naar de fabriek.

Vader, moeder, Hans en Ellie gaan samen weer naar huis.

Hans en Ellie mogen nog wel blijven van oma, maar ze willen nu liever met vader en moeder mee.

„Op een andere keer wil ik weer graag komen,” zegt Hans. „Ik ben nu zo nieuwsgierig naar de kippen. En mijn vriendjes heb ik ook al zo lang niet gezien.”

Opa en oma gaan mee naar het station.

Kijk, daar is de trein al.

Ellie en Hans gaan ieder voor een raampje zitten. Ze duwen hun neusjes plat tegen de ruit en zwaaien, totdat opa en oma weg zijn.

„Die prettige dagen zijn weer voorbij,” zegt vader.

„Ja,” zegt moeder, „we hebben een heerlijke vakantie gehad.”

Als ze uit de trein stappen, staat er al een autobus klaar. Nu nog een klein eindje, dan zijn ze weer thuis.

BIJ DE KIPPEN

Als vader en moeder met de kinderen thuiskomen, gaan ze eerst in de tuin kijken. Ze willen even zien, hoe de kippen het maken.

De kippen schrikken opeens van al die mensen.

Kijk, daar is buurman ook al.

„Zo, zijn jullie er weer?” Meteen geeft hij de zak met het voer dat hij nog over heeft.

Vader bedankt de buurman omdat hij zo goed voor de kippen gezorgd heeft. Hans en Ellie vinden het weer leuk bij hun kippen.

Vader geeft de kinderen allebei een hand met voer. Alle kippen krijgen genoeg.

Nu nog even kijken of er eieren in het hok zijn. Ja, er liggen drie eieren. Hans vindt dat erg weinig.

„Is dat nu van de hele week?” vraagt hij.

„Welnee, jongen,” zegt vader. „De andere eieren mocht buurman houden en opeten. Dat was zijn beloning.”
Nu kan Hans het begrijpen. Buurman heeft het best verdiend.
's Avonds slapen Hans en Ellie weer in hun eigen bedje. Dat is toch wel heerlijk, vinden ze.
Maar voor het slapen gaan zeggen ze hun avondgebedje op. Vader en moeder bidden mee. Ze danken de lieve Here voor de heerlijke tijd, die ze met elkaar gehad hebben.

NAAR SCHOOL

Vader heeft al weer twee weken op de fabriek gewerkt. Nu is ook voor de kinderen de grote vakantie voorbij. Hans en Ellie gaan naar school.

Hans komt in de derde klas. Hij gaat met zijn vriendjes mee.

Ellie moet nu ook naar de grote school.

Omdat ze voor de eerste keer gaat, brengt moeder haar even weg.

Ellie is nog een klein beetje verlegen. Zou de juffrouw streng zijn?

Moeder brengt Ellie in de klas. De juffrouw komt naar haar toe. Ze geeft Ellie een mooi plaatsje. Ze mag naast Karla zitten.

Ellie is nu niet verlegen meer. Die juffrouw is een heel vriendelijke juffrouw. Moeder is al weer naar huis gegaan.

Als de kinderen een plaatsje hebben, gaat de juffrouw bidden.

Alle kinderen sluiten hun ogen en vouwen hun handen.

Een paar kinderen slikken nog hun tranen weg. Het is ook allemaal zo vreemd.

Maar dan gaat de juffrouw vertellen. De kinderen luisteren stil.

De juffrouw vertelt van Adam en Eva. Dat waren de eerste mensen. Zij woonden in een mooie tuin, het paradijs.

In dat paradijs stonden bomen met allerlei vruchten. Daar mochten Adam en Eva van plukken en eten. Dat had de Here God gezegd.

Maar midden in dat paradijs stond een boom, waarvan ze niet mochten eten. Want dan zouden ze sterven.

Toen zijn Adam en Eva ongehoorzaam geweest. Dat was heel erg. Ze hebben toch de vruchten van die boom gegeten.

Voor straf moesten ze weg uit die mooie tuin. En eens zouden ze moeten sterven. Dat was hun eigen schuld.

De kinderen zuchten er van als het verhaal uit is. Wat kan de juffrouw mooi vertellen!

Dan gaan ze nog een paar versjes zingen. En als ze getekend hebben, is de morgen al weer voorbij.

ELLIE VERTELT

Als Ellie thuiskomt, vertelt ze alles aan moeder.

Moeder is er blij om, dat Ellie het prettig vond op school. 's Middags gaat Ellie met Hans mee. En als de school uitgaat, komen ze ook samen weer naar huis. 's Avonds is vader erg nieuwsgierig hoe Ellie het gemaakt heeft. Vanmiddag is hij niet thuis geweest. Hij heeft zijn brood in de fabriek opgegeten. Ellie springt dadelijk op vaders knie. Ze vertelt aan vader alles van de school.

„Ja,” zegt vader, „en nu ga je ook leren lezen. Dat is fijn!”

Hans moet ook vertellen, hoe het in de derde klas was.

Hans zegt: „Ik vond het wel fijn, vader, maar ik zit nu niet meer bij Piet. Dat vind ik erg jammer. Piet zit nog in de tweede klas.”

„Het is jammer voor jullie,” zegt vader, „maar Piet kan er niets aan doen. We zullen hopen, dat hij dit jaar niet veel ziek is.”

Moeder heeft intussen de tafel gedekt en nu gaan ze heerlijk eten.

„Dat smaakt,” zegt vader.

Na het eten leest vader uit de kinderbijbel. Daarna mogen ze nog even met vader stoeien. Dan is het weer bedtijd.

De kinderen bidden hun avondgebedje. Ze vragen aan de Here

vergeving voor al het kwaad dat ze gedaan hebben. Dan stopt moeder hen lekker onder de dekens.

„Welterusten, kinderen!”

„Welterusten, moes!”

VADER SCHRIKT

's **A**vonds is het heel stil in de kamer. Moeder breidt een trui voor Hans.

„Tik-tik, tik-tik,” gaan de naalden.

Vader leest de krant.

Opeens legt vader de krant neer. Hij is geschrokken.

Moeder ziet het. Zij legt van schrik haar breiwerk neer.

Vader vertelt, wat er in de krant staat. Het gaat over kippen.

Overal zijn zieke kippen. Ook gaan er heel veel dood.

„Als onze kippen nu ook maar niet ziek worden,” zegt vader.

„Wat zouden de kinderen dat erg vinden.”

Moeder zegt: „Ik zal morgen eens goed opletten.”

De volgende morgen, voordat vader weggaat, kijkt hij nog even in het kippenhok.

Gelukkig, de kippen zijn allemaal nog gezond. En als Hans en Ellie de kippen eten brengen, pikken ze het heerlijk op.

Als de kinderen naar school zijn, gaat moeder ook nog eens kijken. En elke avond als vader thuiskomt, gaat hij eerst naar het kippenhok.

Hans en Ellie vinden dat een beetje vreemd. Waarom doet vader dat toch?

Dan gaat vader aan de kinderen vertellen wat er in de krant stond. „Maar onze kippen zijn nog niet ziek, hoor!” zegt hij.

„Daar ben ik erg blij om.”

Maar na een paar dagen gebeurt er iets. Het is nacht. Hans en Ellie en vader en moeder slapen.

Dan komt er een lelijk dier in het kippenhok. Het is een rat. Ratten hebben valse, scherpe tanden.

Die rat heeft toen zo maar een kip doodgebeten. Het was een

bruine kip. En toen vader 's morgens in het hok ging kijken, zag hij de kip liggen.
Hij schrok heel erg.
Hij dacht aan de krant.
Hij dacht aan al die zieke kippen. Zou de bruine kip ook ziek geweest zijn?
Vader vertelt aan moeder en de kinderen, dat de bruine kip dood is.
Wat schrikken ze.
Hans en Ellie krijgen tranen in hun ogen.
Vader zegt: „Ik zal nog vlug even naar de dierendokter gaan. Die weet misschien wat er is gebeurd.

EEN MOOI PLANNETJE

Vader is naar de fabriek, maar hij kan niet zo hard werken als anders.
Hans en Ellie zijn naar school. Ze kunnen helemaal niet stilzitten vandaag.
Wat zal die dokter wel zeggen?
Maar 's avonds vertelt moeder alles.
„Er is een vals dier in het kippenhok geweest. Het was een rat. De kip is doodgebeten.”
„O,” zegt vader, „dus de kip was niet ziek?”
Dan bedenkt vader een mooi plannetje.
„Ik koop er weer een andere kip voor in de plaats,” zegt hij.
Hans en Ellie kijken nu weer een beetje vrolijker.
En als het Zaterdagmiddag is, gaat vader bij boer Van Dam een andere kip kopen. Hij neemt een mandje mee, met een deksel er op. Vader vertelt aan de boer wat er is gebeurd.
Boer Van Dam zegt: „U moet proberen die rat te vangen. Anders maakt hij de andere kippen ook dood.”
„Ja,” zegt vader, „daar heb ik ook al over gedacht. Hoe zullen we dat het beste kunnen doen?”

Boer Van Dam loopt even naar de schuur. Hij komt terug met een rattental.

Zo'n rattental is een gevaarlijk ding. Het is een klein hokje van ijzergaas. De gaatjes in het gaas zijn erg klein. Een muisje kan er nog wel doorkruipen, maar een rat niet. Een rat is veel te groot. Als er een rat in het hokje komt, dan stapt hij op een plankje. En als het plankje zakt, valt het deurtje dicht. Dan is de rat gevangen.

Boer Van Dam zegt: „U mag deze wel zolang gebruiken.”

Vader is er blij mee.

Dan doet boer Van Dam de kip in het mandje. Het is een hele mooie.

Als vader thuiskomt, mogen de kinderen raden.

„Welke kleur heeft de kip?” vraagt vader.

„Wit,” zegt Ellie.

„Bruin,” zegt Hans.

Mis, allemaal mis.

Dan komt er een mooie, grijze kip te voorschijn.

„O-o,” roepen Hans en Ellie. „Wat een mooie, vader!”

De kip vindt het eerst wel vreemd in het hok. De andere kippen kijken ook een beetje raar.

„Tok-tok-tok,” zeggen ze. Dat betekent: Wie ben je toch?

Maar dat zal wel wennen. Vader laat ook de rattental zien.

„We zullen proberen dat beest te vangen,” zegt hij.

DE ROVER GEVANGEN

's **A**vonds als het donker wordt, zet vader de rattental bij het kippenhok. Hij heeft er een heerlijk stukje spek in gedaan. Dat vinden ratten heel lekker.

Als er nu vannacht een rat naar binnen gaat om even van het spek te proeven. . . ., dan komt hij er nooit meer uit.

Vader, moeder, Hans en Ellie zijn allemaal erg nieuwsgierig.

De volgende morgen is vader het eerst bij de rattental. Er is

niets te zien. Het stukje spek zit er nog in, dus de rat is niet gevangen. Dan kijkt vader vlug in het kippenhok. Maken de kippen het nog goed? Ja, hoor, gelukkig. Er is niets gebeurd. Elke avond zet vader de val. En dan. . . na drie dagen. . . o, wat is vader blij. De rat is gevangen. Hij zit in het hokje van gaas en kan er niet meer uit. Maar de rat leeft nog.

„Nou heb ik je,” zegt vader.

Moeder en de kinderen komen ook kijken.

„Maar wat gaat u nu met dat beest doen?” vraagt Hans.

Hans krijgt een beetje medelijden.

Ja, daar had vader eigenlijk nog niet aan gedacht. De rat is niet dood. Hij leeft nog.

„Ik zal wel even naar de agent gaan,” zegt vader. Hij heeft een pistool. Misschien wil hij de rat doodschieten. Dan heeft hij niet veel pijn.

Hans en Ellie vinden het maar griezelig. Dat arme beest.

Moeder zegt: „Moet vader dan de rat weer laten lopen? Nee, hoor, dat kan niet. Dan maakt hij misschien al de kippen dood. En dat mag niet.”

DE ROVER IS DOOD

Terwijl de kinderen naar school waren, is de agent gekomen. „Pang!” deed zijn pistool.

Dood was de rat.

Moeder heeft hem diep onder de grond begraven. Ziezo, die kan geen kwaad meer doen.

„Tok-tok-tok,” zeggen de kippen. „Tok-tok-tok.”

Het lijkt wel of ze ook blij zijn, dat die rover weg is. Nu kunnen ze iedere nacht weer rustig slapen.

Met de grijze kip gaat het ook goed. En de haan stapt nog steeds trots door het hok. „Kukleku, kukleku.”

Hans en Ellie komen rennende uit school.

„Moeder, is de rat al weg?”

„Ja, hoor,” zegt moeder, „hij is al begraven ook.”

Hans en Ellie hebben op school alles verteld.

De juffrouw van Ellie zei: „Dat boze dier moet weg. Dat kan niet anders.”

De meester van Hans zei: „Vader moet de rat doodmaken. Het is een gevaarlijk dier. Hij wil al jullie kippen vermoorden.”

Nu vinden Hans en Ellie het niet meer zo naar dat de rat dood is. Wat vader deed, was juist heel goed.

EEN HELE TIJD LATER

De winter is voorbijgegaan. Hans en Ellie hebben heerlijk sleetje gereden en baantje gegleden.

De kerstvacantie is ook al lang voorbij. Het wordt nu weer voorjaar. De vogels zingen in de bomen hun liedjes. De bloempjes zullen ook wel gauw gaan bloeien in de wei.

Het is Zaterdagmiddag. Vader is druk aan het werk. Hij heeft kippengaas gekocht. Waar is dat voor?

Vader zegt: „De kippen hebben al zo lang in het hok gezeten. Als het zomer wordt, willen ze ook wel eens graag door de tuin lopen. Ze willen ook wel eens vrij zijn.”

Daarom maakt vader dat hoge hek van ijzergaas. Hans en Ellie vinden het heerlijk. De kippen kunnen dan toch niet weglopen. Als het hek klaar is, zegt vader: „Hans, nu mag je het deurtje van het hok eens openzetten.”

Dat hoeft vader geen tweemaal te zeggen.

De kippen lopen een beetje vreemd in het hok heen en weer. Zouden ze er uit mogen?

Eerst durven ze niet goed. Maar dan komt ineens de trotse haan aanstappen. Durven jullie niet? Ik wel, hoor! En de haan loopt al heel eigenwijs in de tuin.

De kippen komen nu ook voorzichtig aanlopen.

„Tok-tok-tok.” Ze kijken nog een beetje schuw. Maar even later lopen ze ook heerlijk in de tuin. Ze vinden het toch wel leuk.

Hans en Ellie hebben pret. O, kijk toch eens. Twee kippen vech-

ten samen om een worm. En de haan kijkt nog veel trotser dan anders.

Maar na een uurtje zegt vader: „Nu moeten jullie weer in het hok.”

En als alle kippen binnen zijn met de haan, dan gaat het deurtje weer dicht.

WAT GAAT ER GEBEUREN?

Elke dag mogen de kippen nu een poosje in de tuin lopen. Maar 's avonds moeten ze altijd in het hok. Dan gaat het deurtje goed dicht.

Maar kijk eens! Niet alle kippen zijn nu in het hok. De grijze kip is niet naar binnengegaan. Moest het dan niet van vader?

„Nee,” zei vader, „blijf jij daar maar zitten, kipje.”

Daar zit de grijze kip nu, in een hoekje bij de schuur. Dag en nacht zit hij daar. Waarvoor doet hij dat?

De grijze kip heeft zelf een mooi holletje gemaakt. Daarin heeft hij eieren gelegd. Er liggen er nu wel tien. De kip ging boven op de eieren zitten.

Hans en Ellie begrepen er niets van.

Vader heeft toen alles verteld.

„De kip gaat broeden,” zei hij. „De kip moet de eieren lekker warm houden. Zij mag niet weglopen. Dan zullen er leuke kuitjes uitkomen.”

Hans en Ellie zijn heel erg nieuwsgierig. Hoelang duurt dat, vader?”

„Dat duurt drie weken,” zegt vader.

Hans en Ellie tellen steeds af. Drie weken, twee weken, nu nog één week.

Dan gaan ze de dagen tellen. Nog vijf, nog vier, nog drie, nog twee, nog één. Hans en Ellie gaan kijken. Maar nog steeds zit de kip rustig.

De kinderen hebben helemaal geen zin om naar school te gaan.

„Hè, moes, mogen we thuisblijven?”

„Nee,” zegt moeder, „dat gaat niet.”

Gelukkig is het juist Woensdag. Vanmiddag vrij.

Hans en Ellie zitten niet erg stil op school. De juffrouw moet Ellie verbieden en de meester Hans.

Wat is er toch met Ellie? Anders zit ze zo stil.

Wat is er toch met Hans? Anders let hij zo goed op.

Als de school uitgaat, lopen Hans en Ellie wat ze kunnen. Ze willen vlug thuis zijn.

Moeder is in de tuin. Ze zegt de kinderen, dat ze niet zo wild moeten doen. De kip zou schrikken.

O, kijk eens! Daar komt de kip al. Met grote ogen staan Hans en Ellie te kijken. Ze zien de eieren liggen. Ze zijn helemaal stuk gebeten. Dat hebben de kuikentjes zelf gedaan. Ze steken hun kopjes naar buiten.

„O,” zegt moeder, „wat is dat mooi.”

De kinderen staan nog steeds vol verbazing te kijken. En 's avonds als vader thuiskomt, lopen er tien snoezige kuikentjes achter de grijze kip aan. Wat een leuk gezicht. Vader is ook zo blij.

„Wat een leuke diertjes,” zegt hij. „We zullen er heel goed voor zorgen.”

VOOR HET SLAPEN

's **A**vonds als vader weer uit de kinderbijbel leest, begint hij helemaal vooraan.

Hij leest van de Here God, die in het begin alles geschapen heeft. De vogels, de vissen en ook de kleine kuikentjes. En nog veel meer dieren. Ook de ratten. Ze deden elkaar nooit kwaad.

Daarna kwamen de eerste mensen, Adam en Eva. Alles wat de Here God had geschapen, was zo mooi en zo goed.

Door het kwaad, dat Adam en Eva gedaan hebben, is alles anders geworden. Veel dieren werden boos op elkaar. En de mensen gingen ook steeds meer verkeerde dingen doen. Daar werd de Here God bedroefd om. Daar wordt Hij nu nog bedroefd om.

Wij moeten Hem gehoorzaam zijn. Wij moeten tot Hem bidden, als wij kwaad gedaan hebben. Hij wil ons vergeven, als we echt berouw hebben. We moeten Hem ook dankbaar zijn, voor alles wat Hij ons geeft.

Hans en Ellie hebben heel stil geluisterd. Vader heeft mooi gelezen.

Het lijkt wel of ze alles nu beter begrijpen.

Voordat ze naar bed gaan, mogen ze nog even naar de kuikentjes kijken. Ze zijn met de grijze kip mee in het hok gegaan.

Welterusten, kuikentjes. Welterusten, allemaal.

Dan gaan Hans en Ellie naar bed.

Hans zegt: „Ik vertel het morgen dadelijk aan de meester.”

Ellie zegt: „En ik zeg het tegen de juffrouw.”

En als Hans en Ellie slapen, schrijft moeder een brief. Die brief is voor opa en oma. Zij moeten het toch ook weten van de kuikentjes?

Moeder vraagt ook in de brief of opa en oma eens gauw komen kijken.

Nou, dat zullen ze vast wel doen.